" मीठे बच्चे– बाबाले तिमीलाई नयाँ दुनियाँ को लागि नयाँ ज्ञान दिनुहुन्छ , जसबाट सूर्यवंशी घरानाको स्थापना हुन्छ , तिमी अहिले त्यस घराना को मालिक बन्ने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । "

प्रश्नः– कुन कुराको निश्चय पक्का भयो भने वर्साको अधिकारी सजिलै बन्न सक्छौ?

उत्तरः– सबैभन्दा पहिला त यो निश्चय हुनुपर्छ– बेहदका उही बाबा स्वर्ग बनाउन आउनु भएको छ। धन्दा आदि गर्दा पनि हामी उहाँ बाबाका बच्चा हौं, स्वर्गको मालिक बन्दैछौं, यो याद रह्यो भने अपार खुशी रहन्छ अनि सजिलै सँग वर्साको अधिकारी बन्छौ। पक्का निश्चय हुनेलाई अपार खुशीको पारो चढिरहन्छ। यदि खुशी छैन भने बुझ्नु पर्छ– मलाई पाई-पैसाको पनि निश्चय छैन।

गीतः– जिस दिन से मिले तुम हम...

ओम् शान्ति । यो महिमा कसको लागि गाइएको हो? परमपिता परमात्माको। उहाँलाई नै परमधाममा रहने परमप्रिय परमपिता परमात्मा भनिन्छ। तिमी हौ अनुभवी बच्चा, जसलाई परमपिता परमात्माले आफ्नो बनाउनु भएको छ, अनि फेरि तिमी बच्चाहरूले परमपिता परमात्मालाई आफ्नो बनाएका छौ। परम अर्थात् पर भन्दा परको। अब आत्मालाई बुद्धिमा आएको छ, म आत्मा वास्तवमा परमधाममा परमपिता परमात्माको पासमा रहनेवाला हुँ। दुनियाँमा अरू कसैलाई पनि यो ज्ञान छैन। उनीहरूले त आफूलाई नै परमात्माको रूप मानेका छन्। त्यसैले कुनै ज्ञान नै रहेन। उहाँ परमपिता परमात्मा जब आएर मिल्नुहुन्छ भने नयाँ दुनियाँको लागि नयाँ कुरा सुनाउनुहुन्छ। नयाँ दुनियाँमा हुन्छ नयाँ दिन, नयाँ रात। पुरानो दुनियाँमा हुन्छ पुरानो दिन, पुरानो रात, जहाँ धेरै दु:ख हुन्छ अनेक प्रकारका। धेरैजसो दु:खी छन्। रातमा काम कटारी चलाउँछन्, दिनमा पनि पाप गरिरहन्छन्। नयाँ दुनियाँमा सधैं सुख नै सुख रहन्छ। यो कुरा त अवश्य पनि बुद्धिमा होला। नयाँ दुनियाँमा सूर्यवंशी लक्ष्मी-नारायणको राजधानी हुन्छ। यस्तो भनिएको छैन, राजकुमार-राजकुमारीको राजधानी हुन्छ। राजा-रानीको नै राजधानी भनिन्छ। वास्तवमा सत्ययुगमा श्री लक्ष्मी-नारायणको घराना हुन्छ। स्वर्ग भएको हुनाले धेरै सुख हुन्छ। त्यस सुखको लागि तिमीले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ, त्यो हो पावन राजधानी। बाबाले तिमीलाई त्यस दुनियाँको मालिक बनाउनुहुन्छ। त्यस समयमा विश्वमा अरू कुनै घराना वा धर्म नै हुँदैन। जब कसैलाई सम्झाउँछौ, तब फेरि लेखाउनु पर्छ– हो, यो यथार्थ कुरा हो। उनलाई घरी-घरी सम्झाइरहेपछि नयाँ पावन दुनियाँमा वास्तवमा यथा राजा रानी तथा प्रजा पावन नै हुन्छन् भन्ने निश्चय गर्नेछन्। सदैव सुखी रहन्छन्। अहिले त सदैव दु:खी छन्। संगममा नै तुलना गरिन्छ– कलियुगको अन्तमा के हुन्छ र सत्ययुगको आदिमा के हुन्छ, आज के छ, भोलि के हुन्छ? अब बेहदको रात पूरा हुँदैछ। फेरि भोलि दिनमा राज्य गर्नेछौं। आज पतित दुनियाँ छ, भोलि पावन दुनियाँ हुन्छ। साधु-सन्त आदि सबैले गायन गर्छन्– पतित पावन सीताराम....। जब यसरी गाएको सुन्छौ भने उनलाई गएर सोध– हजुरले पतित-पावन कसलाई सम्झेर याद गर्नुहुन्छ? पतित को हो? पावन बनाउने वाला को हो? पतित दुनियाँ र पावन दुनियाँ कसरी हुन्छ? अवश्य पनि पतितहरूलाई पावन बनाउने वाला आउनुहुन्छ, तब नै पावन बनाएर पावन दुनियाँमा लैजानुहुन्छ। कलियुग अन्त्यलाई पतित दुनियाँ, सत्ययुग आदिलाई पावन दुनियाँ भनिन्छ। त्यसैलाई सबैले याद गर्छन्। पावन दुनियाँ हो नै स्वर्ग। त्यसैले अवश्य स्वर्ग स्थापन गर्ने निराकार परमपिता परमात्मा नै हो। पावन दुनियाँ, स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ नै परमपिता परमात्मा। नर्कको रचयिता (रावण) को महिमा हुँदैन। उसलाई त जलाइरहन्छन्। मानिसहरूलाई थाहा त छैन, नाम भने राखिदिएका छन् रावण। यस्तो खालको मानिस त हुन सक्दैन। मनुष्यले त पुनर्जन्म लिन्छ। नाम-रूप बदलिंदै जान्छ। रावणको नाम-रूप कहिल्यै पनि बदलिंदैन। यो त १० टाउके नै छ। दिन-प्रतिदिन फुट, आधा फुट लामो नै बनाइरहन्छन् किनभने रावण अहिले ठूलो हुँदै गइरहेको छ। तमोप्रधान भै सकेकोले उसलाई जलाउँदै आइरहेका छन्। यतिबेला तिमीहरूले पतित कसले बनाउँछ भन्ने बुझेका छौ। यी ५ विकारहरूलाई नै रावण भनिन्छ। त्यसैले दु:ख दिने गर्छ, पतित बनाउँछ। त्यसैले यी विकारहरूलाई छोड्नु पर्यो नि। साधु-सन्त आदि धेरैले यिनै विकारहरूलाई दानमा लिने गर्छन्। भन्ने गर्छन्– ठीकछ, झूटो बोल्ने बानी हामीलाई देऊ। धेरैजसो काम विकारको लागि भन्ने गर्छन्– महिनामा एक-दुई पटक जान सक्छौ। तर यहाँ त पाँचै विकारहरूको कुरा छ। केवल एक चोरलाई मात्र समात्यो भने अन्य चोरहरूले चोरी गर्न सक्नेछन्। यस प्रकार कसैलाई पनि सम्झाउन

सहज छ। पतित आत्मा, महान् आत्मा भन्ने गरिन्छ। पतित परमात्मा, महान् परमात्मा भनिंदैन। त्यसैले पावन कसले बनाउँछ? अवश्य पनि भगवान् तिर नै इशारा गर्छन्। माथि तिर नजर जान्छ। ठिकैछ, उहाँ कहिले आउनुहुन्छ त? उहाँको नाम के हो? भारतखण्डमा शिवजयन्ती त प्रसिद्ध छ। उहाँको नाम नै छ शिव, अरू कुनै नाम दिइदैन। बुद्धिमा लिङ्गाकार नै आउँछ। सोमनाथ भन्दाखेरी पनि बुद्धिमा लिङ्ग नै आउँछ।

यतिबेला तिमी आत्मालाई थाहा भएको छ– परमात्मा पनि हामी जस्तै तारा हुनुहुन्छ। यी जुन सिताराहरू छन् उनलाई नक्षत्र देवता पनि भन्दछन्। नक्षत्र भगवान् भन्दैनन्। तिमी नक्षत्र सितारा हरू हौ। तिमीलाई भगवान् भनिदैन। परमात्मा हुनुहुन्छ बिन्दु, त्यसैले पूजा कसरी गर्ने? त्यसकारण भक्ति मार्गमा लिङ्ग रूप बनाइदिएका छन्। यति ठूलो चीज त होइन। आत्मा त सानो-ठूलो हुँदैन। त्यसकारण उहाँलाई यति ठूलो बनाउनु पनि गलत हो। कसैलाई पनि परमात्माको यथार्थ ज्ञान त छैन। यो नै धेरै सूक्ष्म कुरा हो। भनिन्छ, उहाँ एकदम बिन्दु हुनुहुन्छ भने कसरी याद गर्ने? ओहो! आत्मालाई आफ्नो पिता याद गर्ने त धेरै सजिलो छ। केवल बाबाको महिमा विचित्र छ। आत्माहरू त एकै किसिमका छन्। आत्मामा नै राम्रो वा नराम्रो, ऊँच वा नीच संस्कार हुन्छ। आत्मामा नै ज्ञान छ। आत्मा कति सानो छ! मनुष्य गरिब वा धनवान् बन्छ, त्यो पनि आत्माको संस्कार अनुसार। अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा यो सारा ज्ञान छ। मनुष्यहरूले परमात्मालाई जान्दैनन्, यसकारण आत्माको पनि ज्ञान छैन। अझ उल्टै ईश्वरलाई सर्वव्यापी मानेका छन्। आत्माले नै यो सारा ग्रहण गर्छ। आत्माले नै एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छ, संस्कार अनुसार। यो आत्माले कुरा गर्छ। मनुष्य आफूलाई मनुष्य सम्झेर कुरा गर्छन्। यहाँ आफूलाई आत्मा सम्झने अभ्यास गर्नु पर्छ। हामी आत्माहरूलाई परमपिता परमात्मा पढाउँदै हुनुहुन्छ। मानिसहरूले त आत्मा निर्लेप छ भन्दछन्। यदि निर्लेप भएको भए त संस्कार केमा भरिन्छ त? धेरै जना दुविधामा परेका छन्। नयाँ दुनियाँको लागि नयाँ ज्ञान बाबाले नै दिनु पर्छ। पुरानो दुनियाँमा रहने मनुष्यहरूले दिन सक्दैनन्। त्यसैले बाबालाई जान्नु पर्यो नि। भक्तलाई भगवान्बाट वर्सा लिनु छ। भक्ति पनि चल्दै आइरहेको छ। ढुङ्गा-मुढामा परमात्मालाई खोजिरहन्छन्। सबैलाई परमात्माको रूप सम्झन्छन्। वास्तवमा हुन् भाइ-भाइ। लक्ष्मी-नारायण देखि लिएर जति पनि छन् आपसमा सबै भाइ-भाइ हुन् अथवा भाइ-बहिनी हुन् किनभने प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान हुन्। यदि शिवका सन्तान भन्ने हो भने त उहाँ निराकार आत्मा हुनुहुन्छ। ब्रह्माका बच्चाहरू आपसमा भाइ-बहिनी शारीरिक हुने भए। फेरि पनि गृहस्थ व्यवहारमा आउँदा भाइ-बहिनीको भान भुल्छन्। त्यो ज्ञान रह्यो भने त फेरि विकारमा जाने छैनन्। अहिले फेरि बाबा सम्झाउनुहुन्छ– तिमी विकारमा न जाऊ। तिमी एक बाबाको बच्चा भाइ-बहिनी हौ। अहिले ब्रह्माको सामुन्ने बसेका छौ। तिमी उनका बच्चा बी.के. हौ। यो गृहस्थ व्यवहारमा पवित्र रहने युक्ति हो। जनकको पनि उदाहरण छ नि। पहिले केवल एक-एक कुरामा निश्चय बसोस्, बाबा आउनु भएको छ स्वर्ग बनाउन। बस, यो तीर लागोस् अनि तुरुन्तै बाबाको बनुन्।

बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी मेरो बन्यौ भने म तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछु। निश्चय छ कि उहाँ उनै बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। हामी वर्सा अवश्य लिनेछौं। मन्मनाभव, मध्याजीभव, कति सजिलो कुरा छ! धन्दा आदि गर्दा पनि बुद्धिमा हामी बाबाको बच्चा हौं भन्ने रहनु पर्छ। हामी स्वर्गको मालिक बन्दैछौं, त्यसैले यो खुशी रहनु पर्छ। यो ८४ जन्मको चक्र हो। ८४ जन्म पनि केवल सूर्यवंशी देवी-देवताको नै हो। तिमीलाई थाहा छ– हामी स्वदर्शन चक्रधारी हौं। त्यसैले बाबाको पनि याद आउने भयो, पाँच युग पनि याद आउने भयो। अब फेरि स्वर्गमा जाँदैछौं। हाम्रो ८४ जन्म पूरा भए। बुद्धिमा चक्र घुमिरहोस्। साथ-साथै शरीर निर्वाह अर्थ काम पनि गर्दै गर। बाबाले भन्नु भएको छ– स्वदर्शन चक्रको ज्ञान मेरो भक्तहरूलाई देऊ। उनीहरूलाई सम्झाए पछि तुरुन्तै हामीले ८४ जन्म लिंदा रहेछौं भन्ने निश्चय गर्नेछन्। ८४ जन्म नलिनेहरूमा धारणा पनि हुन सक्दैन। ८४ जन्म लिनुको अर्थ नै हो पहिले पहिले हामी सूर्य वंशी घरानामा आउनेछौं। थोरै मात्र पनि कसैले ज्ञान सुन्छ भने ऊ अवश्य स्वर्गमा त आउँछ। तर ८४ जन्म लिदैन, अलि पछि आउँछ। उसको लागि ८४ जन्म कहाँ हुन्छ र। यो ज्ञानका कति सूक्ष्म कुरा छन्! कति धेरै हिसाब-किताब छ! फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ– ठिक छ, यति धेरै गहिराइमा रहस्यलाई बुझ्न सक्दैनौ भने पनि बाबाको बनेर वर्सा त लेऊ। हामी शिवबाबाको बच्चा हौं। उहाँ स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ। यो नशा रहनु पर्छ। तर मायाले रहन दिदैन। कसैले भन्दछन् बाबा र वर्साको याद गर्नु– यो कुनै ठूलो कुरा होइन। मायाले हामीलाई के गर्न सक्छ! हामी त अवश्य वर्सा प्राप्त गर्नेछौं। कति सहज कुरा छ! यदि कसैलाई तीर लाग्यो अनि बाबा र वर्साको याद गर्यो भने धेरै खुशी रहनेछ। जबसम्म खुशी आउँदैन, बाबा सम्झनुहुन्छ पाई-पैसाको पनिश्चय छैन। पक्का

निश्चय हुनेलाई खुशीको पारा चढिरहन्छ। कुनै राजाको पासमा यदि सन्तान भएन भने भन्नेछन्– जो सबैभन्दा पहिले गेटभित्र (किला) आइपुग्छ उसैलाई गोदमा लिनेछु। फेरि त क्यू (लाइन) लाग्नेछ। प्रतियोगितामा पनि क्यू लाग्छ। दूधको बोतलको लागि पनि क्यू लाग्छ। पहिलो नम्बरमा आउनको लागि सबैरै उठेर खडा हुन्छन्। सम्झन्छन्– नत्र पछि उभिनु पर्छ। त्यस्तै यहाँ पनि बाबाको गलाको हार बन्नको लागि क्यू छ। सारा कुरा पुरुषार्थमा आधारित छ। बाबाको याद गर्नु– यो बुद्धिको दौड हो। बाँकी काम आदि त गर्दै गर। आत्माको दिलको प्यार एक बाबा सँग होस्, हातले काम गर्दै गर। प्रियत्तम-प्रियत्तमा एकै ठाउँमा कहाँ बस्छन् र। काम-काज आदि सबैथोक गर्दा पनि बुद्धि आपसमा लागिरहन्छ। त्यस्तै यहाँ पनि बुद्धि एकको साथमा लागिरहोस्, जसले हामीलाई स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ। जति समय मिल्छ पुरुषार्थ गर। गृहस्थ व्यवहारमा पनि रहनु छ। यो कुनै कर्म संन्यास होइन। शरीर निर्वाह त गर्नु नै छ।

बाबा यतिबेला ब्रह्मा तनमा आएर भन्नुहुन्छ– म तिम्रो पिता हुँ, मैले तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउँदै छु। के तिमीले मलाई आफ्नो बनाउँदैनौ? मेरो बनेका हौ भने अब म सँग योग लगाऊ। फेरि मेरो बनेर पनि तिमी पवित्र रहँदैनौ, नाम बदनाम गर्छौ भने धेरै सजाय खानेछौ। सद्गुरुको निन्दक स्वर्गको द्वारमा जान सक्ने छैन। अच्छा!

बापदादा, माता-पिता, जसबाट स्वर्गको सदा सुखको वर्सा लिन्छौ, स्वदर्शन चक्रधारी बनी राज्य-भाग्य लिन्छौ, यस्तो बापदादाका सिकीलधे बच्चाहरूप्रति याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) बाबाको गलाको हार बन्नको लागि बुद्धिको दौड लगाऊ। यादको यात्रामा रेस गर।

२) शरीर निर्वाह अर्थ कर्म गर्दै स्वदर्शन चक्र घुमाउनु छ। कहिल्यै पनि सद्गुरुको निन्दक बन्नु हुँदैन। नाम बदनाम हुने कर्म गर्नु हुँदैन।

वरदानः– **आफ्नो हिम्मतको आधारमा उमंग-उत्साहको पंखद्वारा उड्ने श्रेष्ठ भाग्य वान भव**

जुनसुकै बेला जे भए पनि होस् तर आफ्नो हिम्मत नछोड। अरूको कमजोरी देखेर स्वयं निराश हुनु हुँदैन। थाहा छैन मेरो त यस्तो हुँदैन! यस्तो संकल्प कहिल्यै नगर। भाग्यवान आत्माहरू कहिल्यै कुनै पनि प्रभाव वा आकर्षणमा तल आउँदैनन्, उनीहरू सदा उमंग-उत्साहमा उड्नुको कारण सुरक्षित रहन्छन्। जो बितेको कुरा, कमजोरीको कुरा सोच्छन्, पछाडि हेर्छन्, पछाडि हेर्नु अर्थात् रावण आउनु।

स्लोगनः– हरेकको विचारलाई सम्मान दिनु नै सम्मान लिनु हो, सम्मान दिनेले अपमान गर्न सक्दैन।